

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 399/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti K. s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. K. Ž., T., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo/65/2012 z 15. augusta 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti K. s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti K. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. K. Ž., T., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 127 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo/65/2012 z 15. augusta 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Spoločnosť K. s. r. o. dňa 21. 02. 2012 formou dovolania (§ 237 písm. d), f) O. S. P.) požiadala Najvyšší súd SR o ochranu voči nezákonnému zásahu odvolacieho súdu do základných práv účastníka konania, ktorý predstavuje:

- nariadenie konania všeobecného súdu bez ohľadu na skôr zahájené konanie Ústavného súdu SR, týkajúce sa tých istých účastníkov a toho istého konania všeobecného súdu

- vylúčenie prebiehajúceho konania všeobecného súdu spod právomoci Ústavného súdu SR

- porušenie prístupu k ochrane základných práv, ktoré garantuje Čl. 46 ods. 1) ods. 2) a Čl. 127 Ústavy SR

- porušenie práva na konanie o porušení základných práv zákonným súdom, ktorým v zmysle Čl. 127 ústavy je Ústavný súd SR

- porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré je obsahom Čl. 6 ods. 1) Európskeho dohovoru o ochrane základných práv

... Účastník konania dovolanie odôvodnil tým, že zo súdnej ochrany základných práv, ktoré garantuje Čl. 127, Čl. 46 ods. 1), ods. 2), Čl. 48 ods. 1), ods. 2) a Čl. 7 ods. 5), Ústavy SR, nie je možné vyňať prieskum konania všeobecného súdu, pretože až meritórne rozhodnutie Ústavného súdu SR napĺňa princíp vymožitelnosti ochrany základných práv a slobôd. ...

... Spoločnosť K. s. r. o. v súlade s § 237 písm. d), písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. (O. S. P.) dovolaním požiadala Najvyšší súd SR o súdnu ochranu voči rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o odmietnutí prerušenia súdneho konania týkajúce sa podania k Ústavnému súdu SR voči porušeniu základných práv uplatneného v príčinnej súvislosti s postupom a rozhodnutím všeobecného súdu.

... Najvyšší súd SR uznesením 6 Cdo 65/2012 z 15 augusta 2012 osvedčil zákonnosť pokračovania súdneho konania pred všeobecným súdom vo veci v ktorej Ústavný súd SR zahájil konanie.

... Sťažovateľ namieta neústavnosť uznesenia 6 Cdo 65/2012 z 15 augusta 2012, ktorým Najvyšší súd SR v rozpore s § 83, § 109 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), § 135

ods. 1), § 237 písm. d) písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. (O.S.P.) a Čl. 1 ods. 1), Čl. 46 ods. 1) ods. 2), Čl. 48 ods. 1), Čl. 127 ústavy, odmietol ochranu základných práv a slobôd...

... Pri platnosti uznesenia ústavného súdu I. ÚS 17/2001 a § 135 ods. 1) zákona č. 99/1963 Zb. a Čl. 46 ods. 1), ods. 2), Čl. 127 ústavy, sťažovateľ namieta, že Najvyšší súd SR uznesením 6 Cdo 65/2012 z 15 augusta 2012 obmedzil právo účastníka konania konať v súlade s ústavným princípom autonómie vôle a z nej plynúcej slobody voľne disponovať hmotnými a procesnými právami, vrátane využitia ochrany základných práv a slobôd za podmienok ustanovených ústavou.

... Najvyšší súd SR napriek dovolaniu účastníka konania neprihliadol na existenciu právnej prekážky prv zahájeného konania prebiehajúceho pred Ústavným súdom SR, ktoré sa týka toho istého účastníka a tej istej veci o ktorej všeobecný súd nariadil pojednávanie.

... Všeobecný súd nie je oprávnený zvažovať, do akej miery bola ústavná sťažnosť opodstatnená, pretože občiansky súdny poriadok nezmočňuje všeobecný súd rozhodnúť o opodstatnenosti ústavnej sťažnosti.

... Pri platnosti § 83, § 109 ods. 1 písm. b) ods. 2 písm. c), § 103, § 104, § 135 ods. 1) zákona č. 99/1963 Zb... je konanie Ústavného súdu SR o nároku účastníka na ochranu základných práv právnou prekážkou, pre nariadenie konania všeobecného súdu, ktorú nemožno odstrániť.

... Princíp viazanosti judikatúrou ústavného súdu je kľúčovým princípom, ktorým sa musí pri výkone svojej rozhodovacej činnosti riadiť Najvyšší súd SR. Pri všeobecnej záväznosti judikátov ústavného súdu I. ÚS 3/2001, I. ÚS 143/02, II. ÚS 28/96, nemá uznesenie Najvyššieho súdu SR 6 Cdo 65/2012 z 15 augusta 2012 oporu v Čl. 1 ods. 1), Čl. 46 ods. 1), ods. 2), Čl. 48 ods. 1), Čl. 127 Ústavy SR. ...

... Ústavný súd SR konštatuje svojvôľu pri rozhodnutí dovolacieho súdu, ktorý uznesením 6 Cdo 65/2012 z 15. 08. 2012 poprel účel a význam ochrany základných práv, ktorý je obsahom Čl. 127 Ústavy SR, a nepriznal sťažovateľovi právo na prerušenie konania pred všeobecným súdom z dôvodu prv začatého konania pred Ústavným súdom SR. “

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Uznesenie Najvyššieho súdu SR 6 Cdo 65/2012 z 15 augusta 2012 nemá oporu v Čl. 1 ods. 1), Čl. 46 ods. 1), ods. 2), Čl. 48 ods. 1), Čl. 127 Ústavy SR. Najvyšší súd SR uznesením 6 Cdo 65/2012 z 15. 08. 2012 porušil základné práva spoločnosti K. s. r. o.

... Ústavný súd SR priznáva spoločnosti K. s. r. o. náhradu trov súdneho konania vo výške 457 €..., ktorú uhradí Slovenská republika zastúpená Najvyšším súdom SR do dvoch mesiacov od rozhodnutia Ústavného súdu SR...“

Ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz (ďalej aj „oznamovateľ“) listom z 28. marca 2013 v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu oznámil, že vo veciach uvedených v oznámení je členom senátu IV. ÚS (ako sudca spravodajca, resp. člen senátu). Vo všetkých uvedených veciach figuruje na strane odporcu (aj) najvyšší súd, a to v rámci jeho rozhodovacej činnosti (trestnoprávnej, občianskoprávnej, obchodnoprávnej a správnej). Oznamovateľ, aj keď sa necítil byť v uvedených veciach predpojatý pri výkone funkcie sudcu a bol pripravený rozhodnúť o sťažnostiach objektívne a nestranne, vzhľadom na (i) podané trestné oznámenie JUDr. Š. H. (predsedu najvyššieho súdu) z 22. februára 2013 proti jeho osobe, ako aj (ii) JUDr. Š. H. v televízii 21. februára 2013 a 11. marca 2013 prezentované osobné invectívy proti jeho osobe, predložil vec predsedníčke ústavného súdu na zabezpečenie postupu podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Prvý senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 367/2013-8 z 5. júna 2013 rozhodol, že sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 13198/2012 nie je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie. V nadväznosti na to IV. senát ústavného súdu v konaní o sťažnosti sťažovateľa pokračoval ďalej v konaní.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 127 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo/65/2012 z 15. augusta 2012.

Najvyšší súd ako dovolací súd v odôvodnení namietaného uznesenia z 15. augusta 2012, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, poukázal na to, že procesné podmienky

v dovolacom konaní upravuje § 236 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol:

„Dovolateľ napadol potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie citovaných uznesení [§ 239 ods. 1 písm. a), písm. b) prvá veta, § 239 ods. 2 OSP, pozn.], preto jeho prípustnosť neprichádza do úvahy.“

Následne najvyšší súd skúmal, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP, pričom sa zaoberal osobitne tým, či nie je splnený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, teda či postupom všeobecných súdov sťažovateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol:

«V danej veci dospeli súdy nižších stupňov k záveru, že tu nie je dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p., nakoľko rozhodnutie vo veci, v ktorej sa rieši otázka oprávnenosti nároku žalobcu na odvysielanie opravy za uverejnenie pravdu skresľujúcich informácií a ospravedlnenia za ich uverejnenie, nezávisí od vyriešenia otázky, ktorú všeobecný súd nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Súd je síce v zmysle ustanovenia § 135 O. s. p. viazaný aj rozhodnutím ústavného súdu o základných ľudských právach a slobodách, avšak v predmetnom konaní takéto rozhodnutie Ústavným súdom SR vydané nebolo, keďže prvšia sťažnosť žalobcu bola ako oneskorene podaná odmietnutá a jeho nesúhlas s takýmto rozhodnutím a podanie návrhu na vydanie „meritórneho rozhodnutia“ Ústavným súdom SR nie je významné z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu na prerušenie konania. Rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, ako aj potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, boli dostatočne a presvedčivo odôvodnené a konanie im predchádzajúce netrpelo vadou, ktorou by došlo k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom alebo k porušeniu jeho iných procesných práv.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.»

Ústavný súd na účely predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa zistil, že sťažnosť sťažovateľa z 5. mája 2011 doručená ústavnému súdu 13. mája 2011 bola odmietnutá ako oneskorene podaná uznesením č. k. I. ÚS 240/2011-16 zo 16. júna 2011. V predmetnej sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 6 Cdo/136/2010 z 9. februára 2011. Namietaným uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co/23/2010-54 z 27. januára 2010, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C/137/2009-26 z 13. novembra 2009, t. j. týmto uznesením okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na zabezpečenie dôkazu a na nariadenie predbežného opatrenia.

Základom argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorý dospel k záveru, že postupom okresného súdu a krajského súdu mu nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia poukázal na to, že okresný súd a krajský súd dospeli k záveru, že v predmetnom konaní nebol dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) prvej vety OSP vzhľadom na to, že v konaní pred ústavným súdom sa nemala riešiť otázka, ktorá by vecne súvisela s rozhodnutím vo veci samej, sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ústavným súdom ako oneskorene podaná a v namietanom konaní nevznikla taká prejudiciálna otázka, ktorú by okresný súd nebol oprávnený riešiť. Na tomto základe dospel k záveru, že namietaným postupom a uzneseniami okresného súdu a krajského súdu nebola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP], preto dovolanie sťažovateľa odmietol.

Ústavný súd konštatuje, že právny záver najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nie je založený na svojoľnej interpretácii, prípadne aplikácii príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku [najmä § 109 ods. 1 písm. b) a § 237 písm. f)]. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol argumentáciu, ktorá dostatočným spôsobom odôvodňuje jeho záver o tom, že nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP,

preto nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo zjavne neodôvodnené, a preto ústavný súd považuje namietané uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že závery najvyššieho súdu sú dostatočne odôvodnené, nemajú znaky arbitrárnosti, t. j. svojvôle, sú logické a vyplývajú z relevantných skutkových zistení, možno k nim dospieť aplikáciou a výkladom príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho uznesením z 15. augusta 2012. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad § 237 písm. f) a § 109 ods. 1 písm. b) OSP najvyšším súdom ako dovolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a uznesením najvyššieho súdu z 15. augusta 2012 nie je žiadna vecná súvislosť, preto namietaným uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu uvedeného základného práva sťažovateľa.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ v sťažnosti nijako neargumentuje, na základe akých skutočností dospel k záveru o porušení tohto základného práva namietaným

uznesením najvyššieho súdu alebo postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by indikovali možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ namieta tiež porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý má charakter všeobecného ústavného princípu, a nie konkrétneho základného práva alebo slobody garantovaných ústavou. Všeobecné ústavné princípy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že v danom prípade namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, príp. práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, tak neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia tých ustanovení ústavy, ktoré majú charakter všeobecného ústavného princípu (m. m. napr. IV. ÚS 493/2011, IV. ÚS 402/2012).

Článok 127 ústavy ustanovuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy. Namietaným uznesením najvyššieho súdu z 15. augusta 2012 nemohlo dôjsť k porušeniu tohto článku ústavy.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy a porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 127 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo/65/2012 z 15. augusta 2012 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2013